

TEZA:

Sąd odwoławczy nie ma instrumentu wynikającego z przepisów dotyczących kontroli instancyjnej, które umożliwiałyby konwalidowanie uchybienia sądu pierwszej instancji, polegającego na braku kwalifikacji prawnej deliktu dyscyplinarnego. Wyższy Sąd Dyscyplinarny może jedynie, uzupełniając wyrok sądu pierwszej instancji, poprawić błędną kwalifikację prawną. Jednakże, zgodnie z art. 455 k.p.k., stosowanym odpowiednio w postępowaniu dyscyplinarnym, poprawić można jakiś element, który występuje w orzeczeniu. Tymczasem w orzeczeniu zabrakło kwalifikacji prawnej czynu. Dlatego w sytuacji odwołania na niekorzyść Obwinionej (aczkolwiek tylko w zakresie kary), należało uchylić orzeczenie sądu pierwszej instancji i przekazać sprawę do ponownego rozpoznania.

Sygn. akt: WO-111/22**ORZECZENIE**

z dnia 25 października 2022 r.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie w składzie:

Przewodniczący: S WSD Marta Stryjek (sprawozdawca)

Sędziowie: S WSD Tomasz Prokopiuk

S WSD Piotr Trębicki

Protokolant: Piotr Ciepiński

przy udziale Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego Mariusza Łątkowskiego po rozpoznaniu w dniu 25 października 2022 r. w Warszawie na rozprawie sprawy radcy prawnego E. W. (S.-W.), wpisanej na listę radców prawnych prowadzoną przez Radę Okręgowej Izby Radców Prawnych pod numerem wpisu (...), obwinionej we wniosku o ukaranie o popełnienie przewinienia dyscyplinarnego z art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych w związku z art. 11 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego z powodu odwołania Ministra Sprawiedliwości z dnia 27 kwietnia 2022 r. od orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych z dnia 24 stycznia 2022 r. (sygn. akt OSD 8/2020)

orzeka:

1. uchyla zaskarżone orzeczenie w całości i przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania Okręgowemu Sądowi Dyscyplinarnemu Okręgowej Izby Radców Prawnych;
2. kosztami postępowania przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym obciąża Krajową Izbę Radców Prawnych.

Uzasadnienie

Orzeczeniem z dnia 24 stycznia 2022 r. Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych (dalej także jako „OSD”) uznał radcę prawnego E. W. (dalej „Obwiniona”) winną tego, że w dniu 10 lutego 2017 r. w (...) składając w Prokuraturze Okręgowej zeznania mające służyć za dowód w prowadzonym postępowaniu przygotowawczym o sygn. akt V Ds.29/13, będąc uprzednio pouczoną o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań, zeznała nieprawdę co do okoliczności mającej znaczenie prawne twierdząc, że jej podpis widnieje na okazanych jej dokumentach z akt sądowych Sądu Rejonowego o sygn. akt VI GC 314/14 w postaci:

- pozwu datowanego na dzień 26.03.2014 roku , gdzie jako powód występuje P. D. a jako pozwany (...) z.o.o ,
- pisma zawierającego wnioski dowodowe, złożonego przez stronę powodową P. D. datowanego na dzień 26.03.2014 roku,
- poświadczenia za zgodność z oryginałem kserokopii pełnomocnictwa procesowego upoważniającego radcę prawną E. W. do reprezentowania P. D. datowanego na dzień 08 lipca 2013 roku,
- poświadczenia za zgodność z oryginałem kserokopii pisma skierowanego przez A. D. do P. D. datowanego na dzień 27.03.2013 roku,
- poświadczenia za zgodność z oryginałem kserokopii pełnomocnictwa udzielonego przez B. G. A. D. w dniu 28.02.2013 roku,
- poświadczenia za zgodność z oryginałem kserokopii umowy o pracę zawartej w dniu 1 września 2007 roku między P. D. a P. J.,
- poświadczenia za zgodność z oryginałem kserokopii postanowienia o dopuszczeniu dowodu z opinii biegłego wydanego w dniu 11.06.2013 roku przez R. A.,
- poświadczenie za zgodność z oryginałem kserokopii postanowienia o dopuszczeniu dowodu z opinii biegłego wydanego w dniu 6.03.2013 roku
- pisma z dnia 18.06.2014 roku skierowanego do Sądu Rejonowego przez Kancelarię Radcy Prawnego (...),

- wniosku o umorzenie postępowania z dnia 2.07.2014 roku skierowanego do Sądu Rejonowego przez Kancelarię Radcy Prawnego (...),
- pisma powoda z dnia 10.07.2014 roku skierowanego do Sądu Rejonowego przez Kancelarię Radcy Prawnego (...),
- pisma powoda z dnia 25.07.2014 roku skierowanego do Sądu Rejonowego przez Kancelarię Radcy Prawnego (...) o sygnaturze VI Gnc 887/12 w postaci:
- pozwu o wydanie nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym datowanym na dzień 23 marca 2012 roku gdzie, jako powód występuje P. D. i D. P. a jako pozwany (...) S.A.,
- poświadczeniu za zgodność z oryginałem kserokopii opłaty skarbowej od pełnomocnictwa uiszczonej przez P. D.,
- poświadczeniu za zgodność z oryginałem kserokopii umowy Nr (...) zawartej w dniu 29.11.2010 między (...) S.A. a firmą (...) S.C.
- poświadczeniu za zgodność z oryginałem kserokopii protokołu technicznego odbioru robót z dnia 5.01.2011,
- poświadczeniu za zgodność z oryginałem kserokopii wezwania do zapłaty skierowanego do (...) S.A. w dniu 20 lutego 2012 roku,
- poświadczeniu za zgodność z oryginałem kserokopii potwierdzenia odbioru datowanego na dzień 15 marca 2012 roku,
- poświadczeniu za zgodność z oryginałem kserokopii umowy spółki cywilnej zawartej w dniu 26 maja 2010 roku,
- poświadczeniu za zgodność z oryginałem kserokopii zaświadczenia o zmianie wpisu do ewidencji działalności gospodarczej z dnia 23 lutego 2011 roku,
- poświadczeniu za zgodność z oryginałem kserokopii zaświadczenia o zmianie wpisu do ewidencji działalności gospodarczej z dnia 27 maja 2011 roku,
- pisma procesowego powoda z dnia 11 kwietnia 2012 roku skierowanego do Sądu Rejonowego przez Kancelarię Radcy Prawnego (...),
- pisma procesowego pełnomocnika powoda z dnia 16 kwietnia 2012 roku skierowanego do Sądu Rejonowego przez Kancelarię Radcy Prawnego (...),
- pisma procesowego pełnomocnika powodów z dnia 17 kwietnia 2012 roku skierowanego do Sądu Rejonowego przez Kancelarię Radcy Prawnego (...) E. W., oraz o sygnaturze VI GC 233/14 w postaci:
- pozwu datowanego na dzień 31.03.2014 roku gdzie, jako powód występuje P. D. a jako pozwany (...) Sp o.o.
- pisma zawierającego wnioski dowodowe, złożonego przez stronę powodową P. D. datowanego

na dzień 31.03.2014 roku,

- poświadczenia za zgodność z oryginałem kserokopii pełnomocnictwa procesowego upoważniającego radcę prawną E. W. do reprezentowania P. D. datowanego na dzień 16 lipca 2013 roku,
- poświadczenia za zgodność z oryginałem kserokopii opłaty za pełnomocnictwo uiszczonej przez P. D.,
- poświadczenia za zgodność z oryginałem kserokopii umowy o pracę zawartej w dniu 1 września 2007 roku między P. D. a P. J.,
- poświadczenia za zgodność z oryginałem kserokopii noty odsetkowej wystawionej dla (...) Sp. z o.o., datowanej na dzień 6.11.2013 roku,
- poświadczenia za zgodność z oryginałem kserokopii pisma skierowanego przez (...) Sp. z o.o. do P. D. w dniu 18.11.2013 roku,
- poświadczenia za zgodność z oryginałem kserokopii postanowienia o dopuszczeniu dowodu z opinii biegłego wydanego w dniu 11.06.2013 roku przez R. A.,
- poświadczenia za zgodność z oryginałem kserokopii postanowienia o dopuszczeniu dowodu z opinii biegłego wydanego w dniu 6.03.2013 roku przez R. A.,
- pisma procesowego powoda wraz z wnioskami dowodowymi skierowanego do Sądu Rejonowego przez Kancelarie Radcy Prawnego (...) datowanego na dzień 2 maja 2014 roku,
- poświadczenia za zgodność z oryginałem kserokopii potwierdzenia nadania pisma gdzie, jako nadawca widnieje r.pr. E. W., a jako odbiorca Kancelaria (...),
- pisma procesowego powoda zawierającego wnioski dowodowe skierowane do Sądu Rejonowego przez Kancelarię Radcy Prawnego (...) datowanego na dzień 12 maja 2014 roku,
- zażalenia na postanowienie Sądu Rejonowego sporządzonego przez Kancelarię Radcy Prawnego (...) datowanego na dzień 10.06.2014 roku,
- wniosku o wydanie protokołu rozprawy skierowanego do Sądu Rejonowego przez Kancelarię Radcy Prawnego (...),
- pozwu datowanego na dzień 01.01.2014 roku, gdzie jako powód występuje P. D. a jako pozwany (...) Sp. z o.o.,
- pisma zawierającego wnioski dowodowe, złożone przez stronę powodową P. D. datowanego na dzień 01.01.2014 roku,
- poświadczenia za zgodność z oryginałem kserokopii pełnomocnictwa procesowego upoważniającego radcę prawnego E. W. do reprezentowania P. D. datowanego na dzień 8 lipca 2013 roku,
- poświadczenia za zgodność z oryginałem kserokopii opłaty za pełnomocnictwo uiszczonej przez

P. D.

i za to na podstawie art. 65 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (dalej „ustawa o radcach prawnych”) wymierzył Obwinionej karę nagany. Jednocześnie Obwiniona została obciążona kosztami postępowania pierwszoinstancyjnego w wysokości 2.500 zł.

Orzeczenie to zakwestionował w części dotyczącej kary Minister Sprawiedliwości (dalej także jako „Odwołujący”), wnosząc w ustawowym terminie odwołanie na niekorzyść Obwinionej. Odwołanie to zasadza się na jednym zarzucie, a mianowicie - naruszenia art. 438 pkt 4 Kpk w związku z art. 74¹ pkt 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (dalej „ustawa o radcach prawnych”), czyli rażącej niewspółmierności wymierzonej Obwinionej kary dyscyplinarnej w stosunku do stopnia winy oraz rodzaju i stopnia naruszenia ciążących na Obwinionej obowiązków. Odwołujący wskazał, że czyn Obwinionej stanowił przejaw „postępowania sprzecznego z prawem”, a zatem norm, które radca prawny winien przestrzegać w pierwszej kolejności. W związku z tym czynem toczyło się postępowanie karne, w wyniku którego Obwiniona została uznana za winną popełnienia przestępstwa z art. 233 § 1 Kk wymierzona jest została kara 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 2 lat tytułem próby wraz ze zobowiązaniem Obwinionej do informowania sądu na piśmie o przebiegu okresu próby oraz 100 stawek dziennych grzywny przyjmując, że jedna stawka dzienna jest równoważna kwocie 50 zł. Poza tym stopień społecznej szkodliwości czynu Obwinionej jest bardzo znaczny. Czyn ten powoduje jednoznacznie negatywną ocenę etyczną postawy Obwinionej.

W konsekwencji postawionego zarzutu Minister Sprawiedliwości wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia przez wymierzenie Obwinionej kary zawieszenia prawa do wykonywania zawodu radcy prawnego na czas dwóch lat oraz zakazu wykonywania patronatu na czas lat pięciu.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny zważył, co następuje:

1. Zgodnie z art. 433 § 1 Kpk (stosowanym w radcowskim postępowaniu dyscyplinarnym odpowiednio z mocy art. 74¹ pkt 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych, dalej „ustawa o radcach prawnych”), sąd odwoławczy zasadniczo rozpoznaje sprawę w granicach zaskarżenia, a jeżeli w środku odwoławczym zostały wskazane zarzuty stawiane rozstrzygnięciu - również w granicach podniesionych zarzutów. Powyższa reguła oznacza, że w zasadzie to strona odwołująca się programuje zakres kontroli odwoławczej. Stosownie jednak do reguł rządzących postępowaniem odwoławczym, istnieją sytuacje szczególne, w których sąd odwoławczy uprawniony jest (i zobowiązany) do wyjścia poza granice zaskarżenia. Taka sytuacja ma miejsce w sprawie niniejszej. Rzetelna kontrola instancyjna zaskarżonego orzeczenia prowadzi w

pierwszej kolejności do wniosku, że brakuje w nim - wbrew treści art. 413 § 2 pkt 1 infine Kpk stosowanym w związku z art. 74¹ pkt 1 ustawy o radcach prawnych - kwalifikacji prawnej przypisanego Obwinionej czynu. Wnioskiem o ukaranie oskarżyciel zarzucił Obwinionej popełnienie określonego czynu, stanowiącego „przewinienie dyscyplinarne określone w art. 64 ust. (brak ustępu - przyp. WSD) ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz. U. 2002, Nr 123, poz. 1059 ze zm.) w zw. żart. 11 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego” (k. 135). Mimo uznania Obwinionej za winną zarzucanego czynu, w orzeczeniu OSD brak jest jakiegokolwiek kwalifikacji prawnej przypisanego Obwinionej czynu. W pkt I swojego orzeczenia OSD uznał bowiem Obwinioną za winną „popełnienia zarzucanych jej czynów opisanych w części wstępnej orzeczenia ” i za te czyny wymierzył nagane, jednak nawet i w części wstępnej orzeczenia próżno doszukiwać się kwalifikacji prawnej. Dla porządku odnotować należy, że w uzasadnieniu orzeczenia OSD wymieniony został art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych, art. 11 ust. 1 i 2 oraz art. 3 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego i art. 233 Kodeksu karnego.

2. Nad brakiem kwalifikacji prawnej w orzeczeniu „skazującym” Wyższy Sąd Dyscyplinarny nie może przejść do porządku dziennego z uwagi na zarówno charakter, jak i skutki tego uchybienia. Jednocześnie sąd odwoławczy nie ma instrumentu wynikającego z przepisów dotyczących kontroli instancyjnej, które umożliwiłyby konwalidowanie tego uchybienia (a skądinąd istnienie tego rodzaju instrumentu mogłoby godzić w zasadę dwuinstancyjności postępowania, o czym szerzej w dalszych wywodach niniejszego uzasadnienia). Teoretycznie rzecz biorąc, Wyższy Sąd Dyscyplinarny, uzupełniając wyrok Sądu I instancji, nie dokonywałby bowiem „poprawienia błędnej kwalifikacji prawnej” (po myśli art. 455 Kpk), gdyż „poprawić” można jakiś element, który występuje w orzeczeniu. Tymczasem w zasadzie nie wiadomo, jaki delikt (jak zakwalifikowany) jest przedmiotem prawnoprosesowej oceny w niniejszej sprawie. Tego rodzaju stwierdzenie ma daleko idący skutek także na gruncie terminu przedawnienia karalności na gruncie ustawy o radcach prawnych, który jest wszakże powiązany z kwalifikacją prawną czynu. Wątpliwość usprawiedliwia także fakt, iż w uzasadnieniu orzeczenia OSD zawarte są dywagacje w przedmiocie art. 233 Kk, ale z przebiegu postępowania pierwszoinstancyjnego nie wynika, jakoby OSD uprzedził Obwinioną o możliwości zakwalifikowania czynu według innego przepisu prawnego stosownie do art. 399 § 1 Kpk. Jak wskazano wyżej - zarzucony przez oskarżyciela czyn nie obejmował swoją kwalifikacją naruszenia art. 233 Kk.

3. Z przyczyn wskazanych wyżej w sprawie niniejszej niezbędne okazało się wyjście poza granice środka odwoławczego i wynikające z niego granice zaskarżenia. Jednocześnie wskazane uchybienie orzeczenia Sądu I instancji nie może być konwalidowane w trybie wynikającym z treści art. 437 § 1 Kpk bez konieczności zwrotu sprawy Sądowi a quo do ponownego rozpoznania. Jak wskazał Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 6 czerwca 2013 r., które może w pewnym zakresie stanowić punkt odniesienia dla sprawy niniejszej, rozstrzygnięcie może być rażąco niesprawiedliwe z punktu widzenia interesu wymiaru sprawiedliwości, gdyż interes ten polega na tym, żeby osoba, której sprawstwo i winę wykazano, poniosła odpowiedzialność karną. Istnienie tego interesu prowadzi do zanegowania możliwości uniewinnienia oskarżonego przez sąd odwoławczy w sytuacji dokonania przez Sąd pierwszej instancji prawidłowych ustaleń faktycznych i jednoczesnej konieczności uchylenia orzeczenia sądu pierwszej instancji w oparciu o apelację wniesioną na niekorzyść oskarżonego, poza jej granicami i podniesionymi tam zarzutami (sygn. akt IV KK 402/12, OSNKW 2013/9/81).

Oczywiście postępowanie dyscyplinarne nie realizuje interesu wymiaru sprawiedliwości (tak jak czyni to postępowanie przed sądem powszechnym), tym niemniej nie można w sprawie niniejszej tracić z pola widzenia następujących płaszczyzn:

- po pierwsze - sądownictwo dyscyplinarne radców prawnych jest elementem sprawowania przez samorząd zawodowy radców prawnych - w granicach interesu publicznego i dla jego ochrony - pieczy nad należyтым wykonywaniem zawodu radcy prawnego, o której jest mowa w art. 17 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r.;
- po drugie - rozpoznawany środek odwoławczy został wniesiony na niekorzyść Obwinionej;
- po trzecie - w realiach tej konkretnej sprawy - Obwiniona została skazana prawomocnym wyrokiem sądu karnego za przestępstwo (przeciwno wymiarowi sprawiedliwości).

Przypomnieć także należy, że cele stawiane postępowaniu dyscyplinarnemu - z mocy art. 2 § 1 pkt 1 Kpk w związku z art. 74¹ pkt 1 ustawy o radcach prawnych - to zastosowanie tzw. trafnej reakcji dyscyplinarnej, a to przez pociągnięcie sprawcy deliktu dyscyplinarnego do odpowiedzialności dyscyplinarnej, w wyniku czego dochodzi do realizacji tak względów prewencji indywidualnej, jak i ogólnej. Jednocześnie pamiętać należy, że każdemu poziomowi orzekania przypisane są określone funkcje procesowe, będące konsekwencją dwuinstancyjności

postępowania. Jak wskazał Sąd Okręgowy w wyroku z dnia 18 maja 2022 r., „dążenia ustawodawcy do reformatoryjności postępowania odwoławczego nie należy utożsamiać z intencją zastąpienia sądu meriti w procedowaniu co do istoty sprawy. To jest bowiem rolą sądu I instancji i w ten sposób realizuje się gwarantowana stronom konstytucyjnie realna dwuinstancyjność postępowania, gdyż tylko od orzeczenia tego właśnie sądu stronom przysługuje środek odwoławczy” (sygn. akt II Ka 230/22, Lex nr 3353330).

Dodać także można, że w sytuacji braku kwalifikacji prawnej czynu przypisanego na poziomie Sądu I instancji niemożliwa jest realizacja funkcji gwarancyjnej wynikającej z art. 438 pkt 1 Kpk, tj. niemożliwe okazuje się kwestionowanie w środku odwoławczym prawidłowości kwalifikacji prawnej przypisanego czynu. Końcowo można także pokusić się o dostrzeżenie pewnej analogii dotyczącej braku kwalifikacji prawnej na poszczególnych etapach orzeczniczych - jeśli brakiem kwalifikacji prawnej obarczony jest akt oskarżenia, formalna kontrola aktu oskarżenia dokonywana przez prezesa sądu I instancji powoduje konieczność zwrotu tego aktu oskarżenia oskarżycielowi (art. 337 § 1 Kpk w związku z art. 332 § 1 pkt 4 Kpk). Analogicznie brak kwalifikacji prawnej na poziomie skazującego orzeczenia Sądu I instancji winien skutkować koniecznością ponownego rozpoznania sprawy przez ten Sąd, nie zaś próbą „sanowania” istniejącego braku na poziomie orzeczenia drugoinstancyjnego.

Wreszcie wskazać należy, że konieczność uchylenia zaskarżonego orzeczenia w całości, w związku z potrzebą przeprowadzenia przewodu sądowego w całości, wynika także z innego uchybienia po stronie Sądu I instancji, a mianowicie braku udziału oskarżyciela w rozprawie przed OSD. Zasadą na gruncie postępowania karnego jest, że w sprawach o przestępstwa z oskarżenia publicznego udział oskarżyciela publicznego w rozprawie jest obowiązkowy. Wynika to z treści art. 46 § 1 Kpk. Skoro, zgodnie z art. 68¹ ust. 1 ustawy o radcach prawnych, postępowanie przed sądem dyscyplinarnym wszczyna wniosek o ukaranie złożony odpowiednio przez Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego, rzecznika dyscyplinarnego lub ich zastępców, to postępowanie dyscyplinarne stanowi odpowiednik spraw z oskarżenia publicznego na gruncie prawa karnego (nie ma możliwości wniesienia w radcowskim postępowaniu dyscyplinarnym prywatnego aktu oskarżenia, czy raczej należałoby rzec - prywatnego wniosku o ukaranie, jak przewiduje to art. 487 i nast. Kpk w klasycznym postępowaniu karnym). Jednocześnie Wyższy Sąd Dyscyplinarny wskazuje, że nie ma zastosowania w radcowskim postępowaniu dyscyplinarnym art. 46 § 2 Kpk, zgodnie z którym jeżeli postępowanie przygotowawcze zakończyło się w formie dochodzenia, niestawiennictwo oskarżyciela publicznego na rozprawie nie tamuje jej toku. Jediną formę

postępowania przygotowawczego w radcowskim postępowaniu dyscyplinarnym stanowi właśnie dochodzenie (co jednoznacznie wynika z treści art. 67² pkt 1 ustawy o radcach prawnych), wobec czego norma dotycząca wyłącznie postępowań przygotowawczych w formie dochodzenia nie dałaby się zastosować w tym znaczeniu, że zakłada ona także inne niż dochodzenie formy postępowania przygotowawczego, co - jak wskazano wyżej - nie ma miejsca na gruncie ustawy o radcach prawnych.

Biorąc pod uwagę wszystkie wyżej wskazane okoliczności, na podstawie art. 440 Kpk oraz art. 437 § 2 zdanie drugie in fine Kpk w związku z art. 74¹ pkt 1 ustawy o radcach prawnych orzeczono jak w sentencji. O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 70¹ ust. 2 zdanie drugie ustawy o radcach prawnych.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych będzie czuwał nad prawidłowością przebiegu całego postępowania, w tym uwzględnienia zasad udziału stron, oraz wymagań ustawowych stawianych elementom wyroku (tu: orzeczenia) przewidzianych przez art. 413 Kpk.

4. Analiza przebiegu dotychczasowego postępowania przed OSD i wydanego rozstrzygnięcia nie stworzyła Wyższemu Sądowi Dyscyplinarnemu warunków do zajęcia stanowiska odnośnie do trafności wymierzonej Obwinionej kary. Ocena zarzutów podniesionych w środku odwoławczym byłaby wobec tego obecnie przedwczesna. Wobec treści art. 436 Kpk Wyższy Sąd Dyscyplinarny ograniczył rozpoznanie środka odwoławczego jedynie do uchybień podlegających uwzględnieniu z urzędu, gdyż rozpoznanie w tym zakresie okazało się wystarczające do wydania orzeczenia.